

naar Udlæget saaledes kun skal være foreløbigt og først kan faa endelig Betydning ved Skiftet, ses det ikke, at en enkelt Kreditor bør kunne forbeholde sig en privilegeret Stilling til den Tid, Skifte finder Sted, maaske i en fjern Fremtid, saa meget mindre som Forbudet mod Pantsætning herved mister noget af sin Effektivitet. § 13 indeholder derfor ogsaa et Forbud mod Udlæg i Arven.

Kapitel II.

Efter gældende dansk Ret er der ikke Mulighed for at hensidde i uskiftet Bo med den afdøde Ægtefælles Udarvinger, idet Reglerne i Arveforordningen af 21. Maj 1845 alene hjemler Hensiddet i uskiftet Bo med Livsarvinger; men da Udarvingerne ikke har Tvangsarveret, kan Ægtefællerne ved gensidigt Testamente træffe en Ordning, der mere eller mindre efterligner den Hensiddet i uskiftet Bo med Livsarvinger, som Arveforordningens § 18 hjemler. Giver Testamentet detaillerede Bestemmelser, eller anvender det Udtrykket Hensiddet i uskiftet Bo, maa Reglerne i Arveforordningens § 18 i det væsentlige efterlignes. Mere tvivlsomt er det, hvis Testamentet er formet som et almindeligt gensidigt Testamente med Arveret for begge Slægt, og hvor det maaske kun er sagt, at Skifte skal ske, hvis den længstlevende Ægtefælle vil gifte sig igen.

Ved saadan testamentarisk »Hensiddet i uskiftet Bo« med Udarvinger kan man dog i hvert Fald ikke hidføre de legale Virkninger, som ikke kan formes i et Testamente. Navnlig kan man ikke slippe for at betale Arveafgift ved den førstafdødes Død for Arven efter denne, hvilket derimod er hjemlet ved den egentlige Hensiddet i uskiftet Bo med Livsarvinger, jfr. Lov Nr. 147 af 10. April 1922 § 14. Det vilde dog være naturligt, om der, naar nærværende Udkast maatte blive Lov, ved en Ændring i Arveafgiftsloven tilvejebragtes Hjemmel for Afgiftsfrihed ogsaa i Tilfælde af »Hensiddet i uskiftet Bo« med Udarvinger.

En saadan »Hensiddet i uskiftet Bo« med Udarvinger beror som Regel paa en testamentarisk Bestemmelse, men kan ogsaa have Hjemmel i et Samtykke fra Udarvingerne. Der er imidlertid gentagne Gange rejst Krav om, at der gives den efterlevende Ægtefælle en lovsikret Ret til at hensidde i uskiftet Bo med den afdødes Udarvinger, og disse Ønsker søger nærværende Udkast at imødekomme.

Under Udarbejdelsen af Udkastet af 1918 til Lov om Ægteskabets Retsvirk-

ninger fandt Kommissionen — som allerede nævnt ved § 1 — uagtet Arvelovgivningens iøvrigt ikke i Øjeblikket var optaget til Behandling, dog, at der i Udkastet burde optages en midlertidig Bestemmelse, der ved at udvide Ægtefællens Arveret paa Slægtens Bekostning var i Overensstemmelse med Nutidens Opfattelse. I Udkastets § 99 foresloges følgende Regel: »Efterlader en Ægtefælle sig ikke Livsarvinger, arver den længstlevende Ægtefælle Halvdelen af Afdødes Formue, saafremt der efter den afdøde findes Fader, Moder, Søsken eller Søskenes Afkom, men ellers hele Formuen. Denne Arveret kan ved testamentarisk Bestemmelse af den førstafdøde indskrænkes indtil en Trediedel af Formuen«. Kommissionens Udkast er uændret optaget i Regeringsforslagene fra Rigsdagssamlingerne 1918—19 og 1919—20 til Lov om Ægteskab som § 188, men under Behandlingen i Folketinget i Rigsdagssamlingen 1919—20 fik Bestemmelsen følgende Affattelse: »Efterlader en Ægtefælle sig ikke Livsarvinger, arver den længstlevende Ægtefælle Afdødes Formue. Hvis den længstlevende ikke indgaar nyt Ægteskab og ikke træffer anden testamentarisk Bestemmelse, deles ved hans Død den hele efterladte Formue med Halvdelen til hver Ægtefælles Arvinger efter Loven paa Grundlag af de ved det sidste Dødsfald foreliggende Arveforhold. — Den Arveret, som i Paragraffens 1. Punktum er tillagt den længstlevende, kan ved testamentarisk Bestemmelse af den førstafdøde indskrænkes til en Trediedel af dennes Formue.« Denne Regel er, som det vil ses, langt videregaaende end Udkastet af 1918 i at udvide den længstlevendes Ægtefælles Arveret paa den førstafdødes Udarvingers Bekostning.

I Kommissionens Udkast af 1923 til Lov om Ægteskabets Retsvirkninger optoges, som § 57, § 99 fra Udkastet af 1918 i uændret Skikkelse, idet man fandt det rettest under Hensyn til de i Kommissionen stedfindende Drøftelser om Arvelovgivningens at nøjes med en foreløbig Bestemmelse, svarende til den af Kommissionen tidligere foreslaaede Regel, da Fremsettelse af nye Regler let kunde gribe forstyrrende ind i Kommissionens Arbejde.

Under Behandlingen i Landstinget i Rigsdagssamlingen 1923—24 af Regeringsforslaget til Lov om Ægteskabets Retsvirkninger blev Kredsen af de af den førstafdødes Slægtninge, der skulde arve sammen med den længstlevende Ægtefælle, begrænset til »Fader, Moder eller Søsken«, og i Regeringsforslaget om samme Lov i